

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 1628/2020, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.1628.2020.1

Číslo: 52/2022

Právní věta:

Běžnou tržní cenou ve smyslu čl. 23 odst. 2 Úmluvy CMR je cena vzniklá v důsledku působení běžných tržních mechanismů; za takovou cenu lze zásadně považovat kupní cenu, na které se dohodl prodávající s kupujícím. Nelze-li běžnou tržní cenu zásilky určit uvedeným způsobem, vypočte soud náhradu z obecné hodnoty zboží stejné povahy a jakosti v místě a době převzetí zásilky k přepravě.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.08.2021

Spisová značka: 23 Cdo 1628/2020

Číslo rozhodnutí: 52

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náhrada škody, Smlouva o přepravě věci

Předpisy: čl. 23 odst. 2 vyhlášky ministra zahraničních věcí č. 11/1975 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2020, sp. zn. 20 Co 373/2019.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal na žalované zaplacení částky 151 604,20 Kč s příslušenstvím jako náhrady škody, jež mu měla vzniknout poškozením pracovní plošiny s vlastním pohonem a vibračního příkopového válce Duomat R 66 během jejich přepravy žalovanou ze Spolkové republiky Německo do České republiky a vynaložením nákladů na provedení diagnostiky pracovní plošiny a vypracování znaleckého posudku. Žalobci tak měla vzniknout škoda v celkové výši 313 438,20 Kč. Pojišťovna žalované a samotná žalovaná zaplatily žalobci pouze částky 145 651 Kč, resp. 16 183 Kč, zbytku nároku na náhradu škody se proto žalobce domáhal podanou žalobou.

2. Okresní soud ve Zlíně jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 30. 7. 2019, č. j. 28 C 130/2019-55, žalobu o zaplacení částky 151 604,20 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok I) a rozhodl o

náhradě nákladů řízení (výrok II).

3. Soud prvního stupně dospěl k následujícím skutkovým zjištěním. Žalobce od třetí osoby (H. B.) dne 16. 6. 2018 koupil pracovní plošinu za kupní cenu 5 300 EUR. Žalobce následně u žalované sjednal mezinárodní přepravu této pracovní plošiny a vibračního příkopového válce Duomat R 66 z adresy F., D. S., Spolková republika Německo, na adresu H., Česká republika. K přepravě zásilky došlo dne 21. 7. 2018, přičemž žalobce zaplatil žalované za provedenou přepravu fakturovanou částku 25 410 Kč. Dne 23. 7. 2018 žalobce u žalované reklamoval poškození zboží při přepravě. Škoda na plošině byla stanovena ekvivalentem kurzu eura a české koruny podle kurzovního lístku České národní banky ke dni 25. 2. 2019 částkou 135 945 Kč (5 300 x 25,65 Kč) sníženou o hodnotu zbytků plošiny ve výši 35 111 Kč, výsledná škoda na plošině tak činila 100 834 Kč. Škoda na válci Duomat R 66 byla dle znaleckého posudku stanovena částkou 61 000 Kč. Pojišťovna žalované zaplatila žalobci na pojistném plnění částku 145 651 Kč, žalovaná pak částku 16 183 Kč jako spoluúčast.

4. Po právní stránce soud prvního stupně věc dospěl k závěru, že škoda vzniklá žalobci již byla žalovanou, resp. její pojišťovnou žalobci uhrazena ve výši, která je v souladu s vyhláškou ministra zahraničních věcí č. 11/1975 Sb., o Úmluvě o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR), v platném znění, dále jen „Úmluva CMR“, a požadavek žalobce na zaplacení další částky jako náhrady škody je tak nedůvodný. Podle čl. 23 a čl. 25 Úmluvy CMR má být škoda nahrazena dle skutečné výše stanovené k časovému okamžiku a místu vzniku škody. V daném případě je nesporné, že hodnota pracovní plošiny při přepravě byla 5 300 EUR, a to s ohledem na kupní cenu sjednanou mezi žalobcem a prodejcem H. B. Podle soudu prvního stupně na věc nebylo možno aplikovat čl. 23 odst. 2 Úmluvy CMR, neboť (vzhledem k této kupní ceně) lze určit hodnotu zásilky v místě a v době jejího převzetí k přepravě ve smyslu čl. 23 odst. 1 Úmluvy CMR. Jelikož se podle Úmluvy CMR jiná škoda nehradí, nemohlo být v řízení zohledněno ani uplatnění částek požadovaných za diagnostiku, znalecký posudek a náhradu na opravu plošiny.

5. Krajský soud v Brně jako soud odvolací k odvolání žalobce napadeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok II).

6. Odvolací soud označil skutková zjištění soudu prvního stupně za správná a ztotožnil se také s jeho právním posouzením. Žalobce byl podle odvolacího soudu povinen předložit kupní smlouvu, aby prokázal vlastnictví věci, a zároveň doložil tržní hodnotu předmětného zboží. Nelze předpokládat, že by se za měsíc od koupě pracovní plošiny do počátku přepravy změnila její cena, zvláště nebyla-li věc v mezidobí používána. Kupní cena dle odvolacího soudu tak musela být výchozím bodem pro určení hodnoty zásilky, a byla-li tato cena v kupní smlouvě jasně vyjádřena, nelze uvažovat o tom, že by nevystihovala hodnotu předmětného zboží. Argumentaci žalobce, že kupní cena předmětného zboží byla sjednána s ohledem na vyjednávací schopnosti žalobce, slevu poskytnutou prodávajícím, a byla proto nižší oproti ceně tržní, neměl odvolací soud za důvodnou. Své námitky navíc žalobce uplatnil až v odvolacím řízení a s ohledem na § 205a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, k nim podle odvolacího soudu nebylo možno přihlížet.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

7. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce v plném rozsahu dovoláním, jež považuje za přípustné, neboť odvolací soud při určení výše škody nesprávně aplikoval čl. 23 Úmluvy CMR, jelikož zničená pracovní plošina byla použitým zbožím, jehož hodnotu nebylo možno odvodit od faktury, resp. kupní smlouvy, ale podle obecné hodnoty takového zboží. Ta byla přitom soudním znalcem ke dni poškození zboží stanovena částkou 330 000 Kč. Uvedená otázka přitom v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Žalobce proto navrhuje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí spolu s rozsudkem soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k

dalšímu řízení.

8. Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

III. Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“, ve znění účinném od 1. 2. 2019 (viz čl. IV a XII zákona č. 287/2018 Sb.).

10. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 a § 241a odst. 2 o. s. ř. Dovolací soud se proto dále zabýval jeho přípustností.

11. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

12. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

13. Dovolání je přípustné pro řešení otázky určení hodnoty zásilky, jež byla poškozena při přepravě, podle čl. 25 Úmluvy CMR za použití čl. 23 Úmluvy CMR, neboť tato otázka v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

IV. Důvodnost dovolání

14. Dovolání není důvodné.

15. Podle čl. 23 Úmluvy CMR, má-li dopravce podle ustanovení této Úmluvy povinnost nahradit škodu za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky, vypočítá se náhrada z hodnoty zásilky v místě a době jejího převzetí k přepravě (odstavec 1). Hodnota zásilky se určuje podle burzovní ceny, a není-li burzovní cena, podle běžné tržní ceny, a není-li ani burzovní ani běžná tržní cena, podle obecné hodnoty zboží stejné povahy a jakosti (odstavec 2). Náhrada škody nesmí přesahovat 25 franků za kilogram chybějící hrubé váhy. Frankem se rozumí zlatý frank o váze 10/31 gramu a ryzosti 0,900. (odstavec 3). Kromě toho se hradí dovozní, clo a jiné výlohy vzniklé v souvislosti s přepravou zásilky, a to při úplné ztrátě v plné výši a při částečné ztrátě poměrným dílem; jiné škody se nehradí (odstavec 4).

16. Podle čl. 25 Úmluvy CMR při poškození zásilky hradí dopravce částku, o kterou se její hodnota snížila; částka se vypočítává z hodnoty zásilky stanovené podle článku 23 odst. 1, 2 a 4 (odstavec 1). Náhrada škody nesmí však přesahovat: a) je-li poškozením znehodnocena celá zásilka, částku, která by se vyplatila při její úplné ztrátě; b) je-li poškozením znehodnocena jen část zásilky, částku, která by se vyplatila při ztrátě znehodnocené části zásilky (odstavec 2).

17. Pro rozhodnutí Nejvyššího soudu je tak zásadní otázka, jakým způsobem má být ve skutkových poměrech projednávané věci určena hodnota zásilky pro účely výpočtu výše škody vzniklé žalobci. Ze skutkových zjištění učiněných soudy nižších stupňů vyplývá, že v průběhu přepravy došlo k celkovému poškození zásilky (použité pracovní plošiny).

18. Při poškození zásilky je nutno s ohledem na čl. 25 odst. 1 Úmluvy CMR hodnotu zásilky (pro účely výpočtu výše škody, kterou je přepravce povinen nahradit) určit podle čl. 23 odst. 1, 2 a 4 Úmluvy CMR, a tedy především vyjít z hodnoty zásilky v místě a době jejího převzetí k přepravě (čl. 23 odst. 1 Úmluvy CMR; k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2011, sp. zn. [32 Cdo 1960/2010](#), a rozsudek Nejvyššího soudu dne 29. 1. 2020, sp. zn. [23 Cdo 2477/2020](#)). Článek 23 odst. 2 Úmluvy CMR pro účely určení hodnoty zásilky upravuje tři kritéria, jejichž případná aplikace je hierarchicky podmíněna: hodnota zásilky se určí a) podle její burzovní ceny, a není-li burzovní cena, b) podle běžné tržní ceny, a není-li burzovní ani běžná tržní cena, c) podle obecné hodnoty zboží stejné povahy a jakosti. Takto určená hodnota zásilky je dále navýšena o dovozní, clo a jiné výlohy vzniklé v souladu s přepravou zásilky, a to při úplném poškození v plné výši a při částečném poměrným dílem; jiné škody se nehradí (čl. 23 odst. 4 Úmluvy CMR).

19. V projednávané věci nešlo o zásilku, která by byla předmětem burzovních obchodů, a její hodnotu tak nelze stanovit podle kritéria a). V takovém případě je nutno hodnotu zásilky určit v souladu s kritériem b) jako její běžnou tržní cenu, případně - pokud by ani ta neexistovala - podle kritéria c), tedy podle obecné hodnoty zboží stejné povahy a jakosti (srov. čl. 23 odst. 2 Úmluvy CMR). Nejvyšší soud proto dále zkoumal, zda lze v projednávané věci určit běžnou tržní cenu pracovní plošiny, a využít tak k určení hodnoty zásilky kritéria uvedeného shora sub b). Za tímto účelem bylo třeba zabývat se výkladem pojmu „běžná tržní cena“ ve smyslu čl. 23 odst. 2 Úmluvy CMR.

20. Při interpretaci Úmluvy CMR nelze bez dalšího použít vnitrostátní právo. To lze pouze pro řešení takových otázek, na které Úmluva CMR nedopadá nebo pro které Úmluva CMR na vnitrostátní právo přímo odkazuje (srov. např. znění čl. 32 odst. 3 Úmluvy CMR). Úmluva CMR je unifikační úmluvou, jejímž účelem je sjednotit úpravu podmínek přepravní smlouvy v mezinárodní silniční nákladní dopravě (srov. znění preambule Úmluvy CMR). Z povahy věci by proto i výklad Úmluvy CMR měl být postaven na stejném základě ve všech smluvních státech, bez ohledu na to, ve kterém státě je nárok uplatňován. Pojmy Úmluvy CMR je tak třeba interpretovat nezávisle na jejich významu v právu vnitrostátním (neodkazuje-li na ně úmluva přímo). Dosažení obdobného účinku Úmluvy CMR ve všech signatářských státech vyžaduje autonomní výklad, který je činěn též s přihlédnutím k účelu, cílům a systematickému uspořádání Úmluvy CMR. Uvedený závěr je třeba aplikovat s ohledem na faktickou povahu Úmluvy CMR, která sama o sobě není všeobsažná a zároveň zde neexistuje mezinárodní soudní těleso, které by bylo schopné utvářet skutečně autonomní výklad smlouvy. Při výkladu je tak třeba přihlédnout i k zahraničním soudním rozhodnutím; potud lze mluvit o autonomním výkladu. Autonomní interpretace v případě Úmluvy CMR představuje proto takový výklad, který respektuje co nejlepší sledování účelu a cíle Úmluvy CMR a je v souladu s určitou obecnou rozhodovací praxí napříč signatářskými státy (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. [31 Cdo 1570/2015](#), uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod číslem 15/2018).

21. Nejvyšší soud na uvedeném základě přihlédl k rozhodovací praxi soudů signatářských států Úmluvy CMR týkající se předestřené otázky.

22. Otázku určení „běžné tržní ceny“ ve smyslu čl. 23 odst. 2 Úmluvy CMR posuzoval například dánský Námořní a obchodní soud (Sø- og Handelsretten) v rozsudku č. U 2001.652 S, v němž zdůraznil, že vyčíslení škody podle Úmluvy CMR je nezávislé na úvahách o zisku či ztrátě, a běžnou tržní cenu poškozeného zboží v dané věci (zásilky hovězího masa) určil podle kupní ceny, kterou za ně zaplatil kupující. Obdobně postupoval také Vrchní obchodní soud Chorvatské republiky (Visoki trgovački sud Republike Hrvatske) v rozsudku ze dne 3. 5. 2006, sp. zn. Pž-6009/02-4, který hodnotu zboží (zdravotního vybavení), ztraceného v důsledku krádeže, určil na základě faktury o jeho koupi [srov. zprávy o judikatuře k Úmluvě CMR v Dánsku a v Chorvatsku vypracované francouzským Institut International du Transport (IDIT), jež jsou dostupné online na adrese <https://www.sva.nl/about-sva/international-case-law-cmr>].

23. K obdobnému řešení se přiklonil rovněž rakouský Nejvyšší soudní dvůr (Oberste Gerichtshof) v rozhodnutí ze dne 8. 7. 2004, sp. zn. 6 Ob 909/03i, v němž konstatoval, že jelikož lze tržní cenu obecně chápat také jako prodejní hodnotu zboží stejného druhu a kvality, je třeba i v případě zboží, pro které existuje odpovídající trh, za ukazatel hodnoty považovat cenu uvedenou na dodací faktuře. Nejvyšší soudní dvůr (Oberste Gerichtshof) ovšem doplnil, že fakturovaná hodnota je pro učení běžné tržní ceny nevhodná například tehdy, pokud údaje na faktuře reflektují umělé navýšení hodnoty z důvodu pojištění, pokud mezi vystavením faktury a zahájením přepravy dochází k výkyvům tržních cen nebo pokud se odesílatel a příjemce jinak záměrně dohodli na jiné než tržní ceně.

24. Právě z posledně uvedeného důvodu německý Zemský soud v Brémách (Landgericht Bremen) v rozhodnutí ze dne 28. 4. 2004, sp. zn. 11-0-116/02, odmítl při určení hodnoty zásilky vycházet z faktury, ve které byla stranami deklarována cena za účelem snížení cel a souvisejících poplatků spojených s dovozem zásilky do České republiky, jež tak činila pouze nepatrnou hodnotu ve vztahu ke skutečné (tržní) hodnotě zásilky. Hodnotu zásilky proto zemský soud určil na základě znaleckého posudku.

25. Podle rozhodnutí italského Nejvyššího soudu (Corte di Cassazione) ze dne 6. 8. 2015, č. 16554, může soud při stanovení běžné tržní ceny ve smyslu čl. 23 Úmluvy CMR oprávněně vycházet z údajů na faktuře vystavené odesílatelem (prodávajícím) příjemci (kupujícím), neboť platí domněnka, že takový údaj (smluvní cena) odpovídá tržní ceně, to ovšem pouze potud, pokud se jedná o zboží, jehož cena vyplývá z tržního ceníku nebo obecně uzavíraných smluv. Francouzský Kasační dvůr (Cour de cassation) pak ve svém rozsudku ze dne 8. 2. 1982, č. 81-10.568, uvedl, že běžnou tržní cenou nelze rozumět pouze vlastní hodnotu zboží, představovanou náklady na výrobu zboží náhradního.

26. Nejvyšší soud zohlednil rovněž odbornou literaturu k řešené otázce. Východiskem úvah je i v literatuře poznatek, podle kterého čl. 25 Úmluvy CMR upravující odpovědnost dopravce za poškození zásilky jednoznačně odkazuje na čl. 23 Úmluvy CMR, pokud se týče určení hodnoty poškozené zásilky, z níž má být výše náhrady vypočítána [srov. Sedláček, P. Úmluva CMR (Komentář). Mezinárodní silniční doprava. Praha: VOX, 2009, s. 438]. Komentář R. Loewa pak uvádí, že náhrada škody podle čl. 25 Úmluvy CMR je určována v souladu s čl. 23 Úmluvy CMR z hodnoty zboží v místě a čase převzetí k přepravě dopravcem [srov. Loewe, R. Commentary on the Convention of 19 May 1956 on the Contract for the International Carriage of Goods by Road (CMR), 1975, s. 56]. Pouze výjimečně se lze setkat s názorem, podle kterého se povinnost dopravce k náhradě škody dle Úmluvy CMR určuje dvěma způsoby. Výše náhrady zásadně závisí na údajích v náložném listu nebo v přepravní smlouvě, přičemž pokud je v náložném listu nebo v přepravní smlouvě uvedena cena zásilky (vyjádřená příslušnou částkou), odpovídá dopravce za poškození zásilky nebo její ztrátu do výše její takto stanovené ceny. Teprve není-li cena zásilky v náložném listu nebo v přepravní smlouvě uvedena, řídí se odpovědnost dopravce ustanoveními Úmluvy CMR, zejména článkem 23 Úmluvy CMR [srov. Poliak M., Tomicova J., Cheu K., Fedorko G., Poliakova A. The Impact of the CMR Protocol on Carrier Competitiveness. Journal of Competitiveness, 2019, 11(4), s. 136].

27. Pokud se týká samotného čl. 23 Úmluvy CMR, ten stanovuje základní pravidla pro stanovení rozsahu náhrady škody, především pak právě hodnotu zásilky, z níž je vypočítána škoda vzniklá dotčené straně, a dále limitace náhrady škody, respektive odpovědnostní nároky, které lze v režimu Úmluvy CMR požadovat. V tomto ohledu je zřetelná hierarchizace jednotlivých kritérií, tedy na prvním místě určení hodnoty zásilky podle burzovní ceny (*commodity exchange price / le course en bourse*), poté - v případě, že není možno určit cenu burzovní - se hodnota zásilky stanovuje podle běžné tržní ceny (*current market price / le prix courant sur le marché*), a konečně jako poslední kritérium použitelné v případě nemožnosti určení hodnoty podle předcházejících dvou kritérií Úmluva CMR stanovuje určení hodnoty zásilky podle obecné hodnoty zboží stejné povahy a stejné kvality (srov. Sedláček, P., cit. dílo, s. 412).

28. Nelze-li hodnotu zásilky určit na základě její burzovní ceny (jako v řešené věci), vychází část autorů z názoru, že v praxi k prokázání hodnoty zásilky zpravidla postačuje doložení originálu prodejního nebo daňového dokladu (srov. Roubal, V. Novák, R. Úmluva CMR. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2020, s. 77). Komentářová literatura však zároveň upozorňuje, že smlouvenou cenu zásilky mohou ovlivňovat exportní i importní subvence určité země. V případě rozporu mezi cenou sjednanou ve smlouvě a hodnotou zásilky, kterou by tato měla v jinak běžné tržní transakci (tj. s „přičtením“ faktorů typu speciálních slev, subvencí, nebo naopak s „odečtením“ marže maloobchodníka), by bylo nutno vycházet nikoli ze sjednané, nýbrž z takto jinak stanovené běžné tržní ceny (Sedláček, P., cit. dílo, s. 412). R. Loewe ve svém komentáři výslovně zmiňuje jako vodítko pro určení hodnoty zásilky cenu určenou prodávajícím v rámci prodeje daného zboží, a to s odečtením nákladů dopravy hrazených prodávajícím a rovněž bez částky odpovídající předpokládanému zisku (marži) prodávajícího (Loewe, R., cit. dílo, s. 54).

29. Nejvyšší soud hodnotil otázku předloženou k dovolacímu přezkumu v kontextu uvedené rozhodovací praxe zahraničních soudů a citované literatury, a na jejich základě dospěl k následujícím závěrům.

30. Při poškození zásilky ve smyslu čl. 25 Úmluvy CMR se výše náhrady, kterou hradí dopravce, vypočítá z hodnoty zásilky v místě a době jejího převzetí k přepravě (čl. 23 odst. 1 Úmluvy CMR). Nelze-li hodnotu zásilky v místě a době jejího převzetí k přepravě určit podle její burzovní ceny, je třeba při jejím určení vyjít z běžné tržní ceny, jestliže v místě a době převzetí zásilky k přepravě existuje. Běžnou tržní cenou ve smyslu čl. 23 odst. 2 Úmluvy CMR je cena vzniklá v důsledku působení běžných tržních mechanismů. Dojde-li mezi dvěma subjekty k dohodě o určité kupní ceně, lze zásadně vycházet z toho, že taková cena je běžnou tržní cenou ve smyslu citovaného ustanovení. Nebude-li na tomto základě možno určit běžnou tržní cenu zásilky, vypočte soud náhradu z obecné hodnoty zboží stejné povahy a jakosti v místě a době převzetí zásilky k přepravě.

31. V projednávané věci žalobce usiloval o to, aby soudy hodnotu pracovní plošiny pro účely výpočtu vzniklé škody určily nezávisle na ceně vyplývající z kupní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a prodávajícím H. B. Bylo proto na žalobci, aby tvrdil a prokázal, proč sjednaná kupní cena plošiny neodpovídala její běžné tržní ceně. Tuto svou povinnost však žalobce včas nesplnil, neboť svá tvrzení o důvodech pro nižší, než běžnou tržní cenu pracovní plošiny (tj. že šlo o „paketovou cenu“ poskytnutou prodávajícím z důvodu nákupu většího množství zboží) uplatnil v rozporu se zásadou neúplné apelace (§ 205a a § 211a o. s. ř.) až v průběhu odvolacího řízení (srov. bod 9 napadeného rozsudku odvolacího soudu). Pokud odvolací soud k uvedeným skutkovým tvrzením žalobce při rozhodnutí o odvolání nepřihlédl, a určil hodnotu přepravované zásilky v závislosti na dohodnuté kupní ceně, již měl za sjednanou v místní a časové souvislosti s převzetím zásilky přepravcem, nelze jeho postupu nic vytknout.

32. Vzhledem k přípustnosti dovolání Nejvyšší soud podle § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. dále zkoumal, zda řízení nebylo postiženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., respektive jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, avšak existenci žádných takových vad nezjistil.

33. Právní posouzení provedené odvolacím soudem je s ohledem na shora uvedené správné. Nejvyšší soud proto shledal dovolání nedůvodným a podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. jej zamítl.